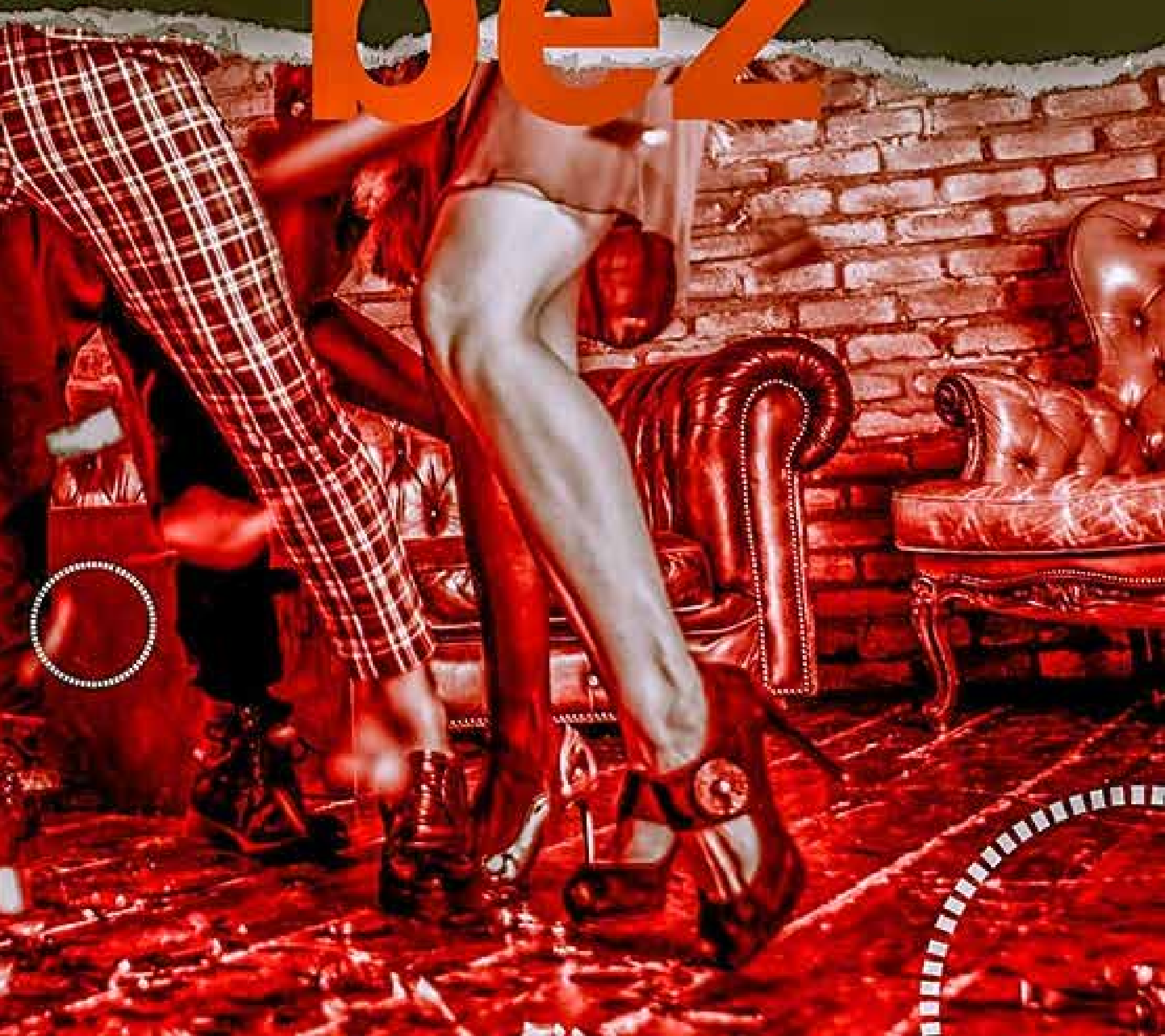

Priča bez kraja

PRIČA BEZ KRAJA

Ova priča bez planiranog smisla. Nemam niti ideje o čemu da pišem. Pustit ću neka me ponese misao, neka malo kruži. Naprosto da malo odluta u smjeru kojem ona želi. Samo ću je prenositi tipkajući. Ne možeš uvijek imati priču koja treba imati što svi očekuju od tebe. Zašto to ne bi bila priča o jebenom danu ili više njih. Ne treba biti događaj, niti fikcija, a može.

Kako dolazim do te zamršenosti misli iz kojih nekada trebaš ispetljati tu nit vodilju koja će te navesti da napišeš nešto što bi se nekom moglo svidjeti. Nekada je mrs, kao mrs ribičke strune velik, ali

jedno je točno, da nema toga mrsa kojega ne možeš raspetljati. Ja to volim raditi. Smiruje me. Odmrsujem misli vadeći niti, pišući. Neke kada vidiš, uplašiš se ih, koliki su. Pomisliš, ja to ne mogu. Ma, možeš samo treba strpljenja i smirenosti i raspetljava se polako. Čemu odjedanput ti mrsovi. Zato što su slični našim danima. Neke dane se ne da u tom jednom danu otpetljati, ali za koji dan i ta struna se opet namota na špulu role. Dani postaju jasniji, noći mirnije.

Ja sinoć nisam ukupno spavao trideset minuta. Zašto, to bi i ja volio znati. Nije išlo. Biće da je bio veliki mrs. Ne sjećam se ničega osim toga da sam većinu noći probdio budan. Tražeći svoju sanjivu dolinu, nikako do nje nisam mogao stići.

Zbilja je uložen veliki trud i vrijeme da je nađem, da me odvede, da utonem u nju. Kako se kaže - barem na minut.

Ustajao sam sigurno četiri puta. Od četiri i trideset, pa sve do pola sedam. Mrakača me na trenutak sputavala da se dignem, da ne očekujem tu kasnu zoru.

Nije išlo. Ustao sam, umjesto da sam ostao ležati, osluškujući zvukove koji su dopirali zajedno s kišnim kapima do mene. Umirujuće, ali nedovoljno da me savlada san. Ustadoh.

Tako sam osjetio taj trenutak, ali sam postajao sve nemirniji. Polako me dosada savladavala. Opet odem leći, poslije zapaljene cigarete i pogleda u ništa. Kišu koja je padala odbijajući se o limeni krov balkona. Knjigu nisam mogao čitati. Nije

išlo, redovi su se duplali. Ostavljam je. Dobra je da bih je pročitao na napreskokce. Na kraju opet ustajem, silazim i palim kuhalo čekajući da voda se zagrije, ali da ne zavri. U šalicu si za žličicom stavljam mjerice Nesa i malo šećera, tek toliko da se stopi s gorčinom, ali da ne prevlada. Volim je bez mlijeka. I nikako kipuću. Zašto da voda zakipi kada je to instant kava, koju doslovno možete rastopiti i u hladnoj vodi. Sjedam opet na balkon, pljugica u gubicu, kavica se puši, ali malo. Svanulo je. A ja za divno čudo odmoran kao da sam spavao cijelu vječnost. Znao sam da je to neizdrživo stanje. Da će umor dati svoj obol. Naići će kao kada ti netko pljusne šamar. Iznenada. Bez upozorenja. Naglo.

Moram u Zagreb. Četiri lokacije, ima me od istoka do zapada, pa Sveta Nedjelja i Lučko. Vozim laganica, na granici dozvoljenog, možda malo preko da ostanem u toleranciji. Volim kombi jer imaš osjećaj brzine. Sve zvoni, lupa. udara i motor bruji da mogu pogoditi koliko vozim i u kojoj brzini sam. Dok kod Audija ti je isto 120 ili 200 na sat. Isti osjećaj. Jednostavno nemaš osjećaj brzine, da uživaš u njoj. K tome još može voziti sam. Kome su to i za koga napravili. Da se natječu s konkurencijom, jedino logično. Kupiš auto da ga voziš, a ne on tebe. Ako ne želiš voziti imaš puno bolju opciju, recimo vlak pogotovo na dulje špure. Vidiš krajolike, umjesto dignutu ogradu autocesta. To ću sigurno jedanput s obitelji otići. Vlakom kroz Europu. Našu staru kurvu.

Naravno da me zviznuo taj iznenadni i bez upozorenja šamar s lijeva, nadimkom "umor" i to odmah pri skretanju na autocestu za Zagreb. Na su sreću potežem jedan energetski Hell koji imam spreman za takve situacije koje su postale učestalije. Šamar s druge strane da se razbudim, potpomognut prugicama i otvorenim prozorom. Ide. Tako išamaran, stižem na sve lokacije bez većih gužvi. Jebeno zadovoljavajuće.

Po povratku razmišljam, onako plitko, jer ako odem u dublja razmišljanja bojim se novog šamara, onog prvog koji je došao s lijeva. Umornog. A i nisam nisam baš previše inteligentan za dubokoumna razmišljanja, jer iz toga ne izađe ništa pametno. Samo hrpa zamršene

strune, koju opet moram otpetljivati da bi ideja postala raspetljana. Da bi dobila smisao, a to otpetljavanje zna potrajati. Zašto da onda uopće mrsim um. Neću. Ostavit ću to dubokoumno za neki drugi put.

Po povratku, jebi ga, kratko rečeno, vratio sam se. Ušao u kuću, odvrnuo glazbu, skuhao kavicu, a glazba je na terasi bila pomiješana s cvrkutom ptica, odlično, izvalio se na stolicu i zen. Jebite se svi koji me trebaju da im završim posao. Oni su svi lagano u četvorku doma, a ja da se jebem radi njihovog kašnjenja, neću. Ostajem kući. Neću niti pisat o tome, jer već jesam.

Ovo je vrijeme, nekih sat i pol za moju dušu i odlučim to korisno iskoristit, za sebe. Završavam sa zenom i krenem na-

praviti nešto, dolje na terasi. Dan je lijep. Malo ću oko biljaka, pa ću se poslije baciti malo na kombi. Tehnički dolazi i treba ga srediti.

Prolazim kraj garniture, rekoh, ajd' pet minuta, radi leđa da se ispružim. Kad ono šamarčina, ona prva s lijeva i u sekundi ja ugledah toliko traženu sanjivu dolinu. Proputovao sam je skroz uokolo, lijepa je. Budim se misleći da kasnim klince odvesti u školu. Kroz maglu svojih još uspavano-natečenih očiju, vidim svoju gospođu spremljenu za posao, naglo se dižem, vičem si u bradu, "Jebote, kasnim".

Ona će na to "Dobro jutro! Bome si dobro odvalio".

Ništa jasno, vani mrak. Laknulo mi je. Predvečerje, drapnuo sam koji sat koji sam noć prije propustio. Ipak ode moje dragocjeno vrijeme, ono za sebe. Čujem strku, viku, buku, fajt i svađu tko je koga prvi udario. Vraćen u normalu. Nastavljam dalje bistrijeg pogleda istražiti koji igra pošteno, a koji vara u borbi. Oba u glas da je ona drugi kriv. E, sinovi moji, pošto se ne možete dogovoriti prekidam meč i ako čujem i jedan povišen glas, najebat ćete. Oboje klimnuvši glavom se slože i svatko u svoju sobu. Nije im bilo po volji, a bome ni meni ići rastavljati zaraćene strane. Silazim, malo gladan, Boki se već presvukla u kućnu obleku, stavlja mi tanjur pun čušpajza od kupusa i ostalog povrća. Prava energetska bomba. Nije loš. Ljut, baš kako ga volim.

Klinci to neće jesti, a i ručaju kod bake poslije škole, tako da mi Boki nekad napravi nešto po volji što zaželim. Žlica mi je draža nego nož i vilica. A kad nema za žlicu, ma može i mesni. Svejedno to ode znate već kojim putem. Ista stvar kao da jedeš u Dubaiju mesni narezak prekriven sa zlatnim listićima, 24 karatnim, ali mora biti Gavrilovićev, a pošto su izborili i šestu zvjezdicu to moraju bit u stanju ispuniti. S lukom, naravno. Baš bi si to volio nekad ispuniti. Ne volim kad me jebu s onim sljedovima od kojih pojedeš jednu vilicu, pa čekaš drugu i tako deset puta. Ja opet gladan dok dođe do desete. Kao da nisi ništa jeo, samo se napio.

Tako sam jedanput u Dubrovniku u hotelu Villa Dubrovnik, hotelčina s čvrstih pet zvjezdača, jebenom poslugom

i super konobarima s kojima sam se skompao večer prije pijući kratku cugu, cijelu večer, na šanku. Naravno napio sam s mračnim sekvencama. Kao nekad kada u kinu pukne traka filma, pa čekaš da ponovo namota i pusti. Tako je i meni pucao film s crnim rupama. Cuga muke, a ja pun para. Poučen tim da se nikada nisam vratio kući iz noćnog izlaska s parama u džepu, tako je bilo i ovaj puta. Još da mi nisu oduzeli pare što su mi ostale bilo bi još bolje. Zbilja mi ih je bilo žao. Konobari koji su obećali mojoj Boki da će me uredno dopratiti do sobe, jer sam im ostavio pozamašni bakšiš kada sam saznao za koliku crkavicu rade. Ostavio bi i više, ali su mi oduzeli pare. U to bi bilo dobro. Sigurno bi mi i bistu stavili s natpisom “Ovdje je boravi-

la budaletina koja je plaćala sve što nije trebala”. A jebi ga, takav sam. Samo da nikome ne fali. To su bili svatovi moga bratića koji je zakupio cijeli hotel na vikend samo za nas. Davao sam napojnice, a ovi svi Europljani koji su bili prisutni u svatovima, usto puni para, a škrti do srži, jebem takve ljude.

Iduće jutro dolazimo mamuran na doručak koji nije vremenski ograničen, a odjedanput eto ekipe konobara, svi oko mene. Kao da se znamo već godinama. Ide spika i zajebancija.

Pita mene moja strina ”Jer ti njih sve znaš od prije?”.

Ja reho ”Ne, od sinoć”, njoj jadnoj ništa više nije bilo jasno.

Fali meni dio filma, ali vidim da ništa loše nije bilo. Upravo suprotno, dobra zajebancija. Pita me jedan što bi za doručak. Možeš u biti što hoćeš uz već ponuđeni Menu. Ja se sjetim mladih dana i što me je uvijek mamurnog dizalo iz mrtvih. Kada mi baka speče jaja na puno svinjske masti. Rekoh ja to konobaru. Naravno da može. U bit može sve. Čak kada sam u prolazu hotelom Boki spomenuo da sam zaboravio punjač za mobitel, za pola sata me je čekao na krevetu. A, jebena poslugar. Malo sam se igrao s onim pločicama da ti promjene posteljine i mijenjaju, a nisam niti sjeo na krevet. Samo ne znam kada to uspiju. Kao da vire iza ćoške kad izađeš iz sobe ili imaju kamere, a imali su što vidjeti prvu večer, o, da.

Natočim si cijedeni sok od naranče koji me je dočekao na stolu, s lijepim pogledom na zidine Grada Dubrovnika. Stigoše četiri jaja na oko, pečena na masti s malo korice oko svakog, ali da žumanjak ostane u tekućem stanju. Isti kao bakini. Sve je pogodoeno kako sam zaželio. Nije komplicirano jelo za napraviti, ali pet sekundi duže ili kraće i nije to, to. Nešto kao kada pečeš steakove. Moraju biti u minutu. Tu sam naišao, pa sam si naručio jedan Bacardi da se malo izbalansiram i povratim snagu.

Dubrovnik ko' Dubrovnik. Uvijek kada sam bio je krcat ljudima, stalno se sudaraš, ispričavamo se jedni drugima, jebeš to. Ja volim nedodiju. Kada sam

ja car toga komadića zemlje na kojem u tom trenutku bivam, odmaram, spavam ili se pravim mrtav kada me tjeraju da se idem kupati. Samo hladovina. Na sunce, ne mogu. Niti neću.

I eto, razmrsio sam jedno klupko, bez početka i kraja. Bez uvoda, vrhunca i raspleta, osim jednog mrša mojih misli.